

[Gerda Møller.]

nødvendige indflydelse på fordelingen af disse bevillinger.

Vi ønsker ikke at træffe overilede beslutninger, men mener, at vi igennem rektorbetænkningen har fået et godt grundlag at gå ud fra, så det skal lykkes denne gang at nå frem til den rigtige lov.

Så vil jeg gerne sige til hr. J. K. Hansen, som var inde på, at loven kun havde fungeret kort, og at nogle af de partier, der står bag ved det nu fremsatte forslag, jo selv havde været med til at gå ind for den styrelseslov, der gælder i dag. Ja, det er helt rigtigt, men i hvert fald sørgede vi fra konservativ side for, at der kom til at stå i betænkningen, at alle læreransættelser skulle ske ud fra et fagligt niveau, og det kan man jo just ikke sige sker, med den indflydelse studienævnene har i dag, så vi føler ikke, at den sikkerhedsventil, der på vor foranledning var indbygget i betænkningen, er blevet opfyldt og er blevet til nogen sikkerhed.

Ingolf Knudsen (CD):

Jeg fornemmer, at det er helt andre toner, der lyder i folketinget i dag, når vi nu diskuterer lovforslaget om ændring af styrelsen af de højere uddannelsesinstitutioner. I 1974 var jeg som medlem af tinget med til at fremsætte et forslag til folketingsbeslutning. Da hed undervisningsministeren ganske vist Tove Nielsen og var fra venstre, og da var der også en anden venstreordfører. Jeg må da indrømme, at det, der bliver sagt i dag, glædeligvis er helt andre ting end det, der blev sagt dengang. Det kan jeg kun tage til indtægt og være glad for er sket. For det må vel være vigtigt endnu en gang at få understreget, hvad det egentlig er vi vil med vore højere uddannelsesinstitutioner, og hvad det er vi vil med vore universiteter.

Det er da ganske givet, at det er det offentlige, der betaler. Samtidig er det da også det offentlige, der sikrer, at det, der foregår på disse institutioner, i hvert fald kan foregå frit på to områder, nemlig på den måde, at vi sikrer friheden, og at vi sikrer forskningen. Men samtidig må vi sikre os, at den frihed, der er på universiteterne, er reel, og at den forskning, der gøres og den undervisning, der ydes, er kvalitetsbetonet. Man kan i dag stille det spørgsmål, om dette er reelt under den nugældende styrelseslov.

Det er rigtigt, at det argument også blev brugt i 1974, at styrelsesloven var så ny, som den er. Det er et argument, vi aldrig rigtig har villet godtage, for hvis noget viser sig at virke modsat hensigten, må det være fornuftigt at få det ændret, før det er for sent. Vi synes nok, at selv om intentionerne i den nuværende styrelseslov på mange områder er rigtige og synes at være pæne og da også er vedtaget af et stort antal af partier her i folketinget, viste det sig blot, at det udviklede sig på en anden måde end man havde regnet med. Der skete nemlig nøjagtig det, som man måske kunne have forudset, nemlig at intentionerne i loven ikke blev brugt sådan, som man havde forudset, men blev brugt modsat, pludselig blev brugt i en eller anden form for politisk kamp, således at universiteterne og de højere læreanstalter efterhånden ikke fremstod som det sted, hvor friheden var, og hvor forskningen var i højsædet på baggrund af kvalitet, men et sted hvor forskellige minoritetsgrupper af den ene eller anden politiske opfattelse forsøgte at præge udviklingen, hvad de kunne gøre med denne styrelseslov i hånden.

Hvad er det, denne styrelseslov giver? Den giver magt ud til brugerne, og princippet heri er rigtigt. Men det er bare ikke sådan, at alle brugerne udnytter denne magt: bl. a. de sidste besættelser vidner om, at det er et mindretal, der i dag forsøger at sætte sig på udviklingen på de højere læreanstalter og dermed give udtryk for, at de er flertallet.

I de styrende organer ligger ansvaret omkring studiers indhold, omkring eksamensbestemmelser, omkring læreransættelser, og vi må konstatere, at den måde, som disse styrende organer i dag har sammensat sig på gennem den mindretalsindflydelse, som er blevet til flertalsindflydelse, er utryk, og det er derfor vi har været med til her at stille forslag om ændring af styrelsesloven. Vi erkender, at dette forslag heller ikke kan nå at blive endeligt behandlet i denne samling, og så må vi endnu en gang konstatere, at vi har taget hul på debatten som så ofte før, men vi kan samtidig sige, at vi vil vende tilbage med forslag i næste samling, idet vi finder, at det er på høje tid – og helst og gerne i samarbejde med socialdemokratiet – at vi får pillen ved styrelsesloven, at vi får den strammet op, så vi undgår disse, jeg vil godt kalde uhyrlige tilstande, som vi oplever rundt omkring på vore højere læreanstalter i dag.